

Naše zkušenost s adventismem

Adventisty sedmého dne jsme s manželem byli téměř jedenáct let. Když jsme se s manželem poznali, začínala jsem právě dálkově studovat na Teologickém semináři CASD. Tam se mnou často z vlastního zájmu jezdil i můj manžel, i když zapsaným studentem nebyl. Bylo to pro nás období hledání, přijímání nového světového názoru a ujasňování si toho, co všechno adventisté učí. Mnoho věcí jsme ještě nebrali vážně, ovšem to se postupně měnilo díky studiu spisů E. G. Whiteové (EGW). Čím více jsem ji studovala, tím více jsem od ní získávala mnoho různých instrukcí, co je potřeba v rámci posvěceného života věřícího dělat.

Postupně se u nás měnilo stravování z občasných jedení kuřecího a ryb do naprostého veganství. Čím více jsem studovala, tím více požadavků ze spisů E. G. Whiteové pro mě vyvstávalo. Postupně se měnily naše návyky i v oblasti duchovní a v oblasti výchovy dětí. Musíme přiznat, že jsme nechápali, když všichni tak uznávají E. G. Whiteovou jako proroka, proč ji doopravdy neberou vážně. Postupně jsme se stali poměrně konzervativními adventisty usilujícími o život podle doporučení Whiteové. Většinu jejích spisů jsem přečetla, některé dokonce i několikrát. Čím více jsem je četla, tím více jsem se cítila spoutaná a v depresi, že nejsem schopná plně dostávat všem těm požadavkům a doporučením. Někteří lidé ve sboru si obrazně klepali na čelo, že to bereme příliš vážně a že jsme v extrému. Ale my jsme se jen snažili dodržovat to, co psala.

Při čtení spisů Whiteové jsem často trpěla pocitem vlastní neschopnosti a nehodnosti. Čtení jejích spisů se pro mě postupně stalo „koupelem sebetřýznění“, po nichž jsem měla vždy depresi. Čím více jsem je studovala, tím více jsem byla spoutaná. Začala jsem posuzovat druhé ve stylu: Jak to, že oni to neberou vážně, když je to závažné a je to otázka spasení? V tomto extrému jsem byla několik let a můj manžel to snášel se mnou, i když sám její spisy nijak zvlášť nepročítal. Učení o jejím prorockém úřadu sice přijímal, ale nijak zvlášť neprožíval.

Jednoho dne se k nám dostala kniha o chození s Bohem, kterou napsal také adventista. Ověřili jsme si ze spisů, že E. G. Whiteová nabádala lidi, aby se učili slyšet Boží hlas ve svém nitru, a tak jsme nastoupili téměř pětileté „vycházení z Egypta“ (aniž bychom však tušili, že půjde o vycházení, chtěli jsme jen živý vztah s Bohem...). Na začátku svého vztahu s Bohem jsem onu schopnost „slyšet Boží hlas měla“, ale několik lidí mě před tím důsledně varovalo, až jsem se začala bát, že bych nemusela slyšet Boha, ale temnou stranu. Tak jsem s ním přestala rozmlouvat a z mé modlitby se stal „monolog“. To se po přečtení knihy o chození s Bohem úplně změnilo, neboť jsme se s manželem zcela otevřeli Božímu vedení a mé rozhovory s Bohem se vrátily do mého každodenního života. Sám mě učil, jak Boží hlas v nitru odlišit od jiných hlasů. Hlasů těla, duše a též i zlých stran.

Za pět let chození s Bohem se u nás hodně změnilo. Začali jsme více studovat Boží Slovo, začali jsme více trávit osobní čas s Bohem. Manžel brzy ráno, já večer po uložení dětí ke spánku. Spisy E. G. Whiteové jsem úplně přestala číst a Boží milost a láska začala opět naplňovat mé nitro. Zase jsem mohla začít milovat lidi, opět jsem mohla začít žít a přestat soudit druhé proto, že něco dělají či nedělají.

Bůh nás nechal studovat různé materiály a knihy a stále nám ukazoval, co je jeho pravda a co ne. Každou knihu, kterou jsem četla, jsem četla s Pánem a s prosbou o jeho moudrost. A musím říci, že mi ji dával. Vždy jsem přijala jen to, co mi ukázal jako pravdu, a ostatní jsem „vyplivla“ a šla dál.

Bylo to úžasné období vedení, zkoumání a studia. Spisy EGW jsme jen občas tematicky kontrolovali na internetu, kde se dá vyhledávat, co k jakému tématu kdy napsala. Pořád jsme ji uznávali jako proroka a myslím, že kdyby se nám někdo snažil v tehdejší době ukázat, že to tak nemusí být, nebyli bychom to schopni přijmout. Bylo to v nás stále příliš zažrané. Hlavně ten strach, který člověk ze spisů EGW nezřídka získá, aby náhodou nebyl sveden tím zlým. Došli jsme k přesvědčení, že ten strach spojený s učením, že adventisté mají jako jediní zjevenou skutečnou pravdu a že jsou církví ostatku, je vlastně hlavním hybatelem toho, proč lidé nejsou schopni vidět pravdu, byť je napsaná přímo v Božím Slově. Lidé jsou naučeni, co které verše říkají a jak je mají vykládat. A skrze neustálé utvrzování se v „jediné pravdě“ nejsou schopni číst Boží Slovo jen s pomocí Ducha svatého.

V roce 2011 jsem vážně onemocněla a lékaři vůbec nevěděli, co se mnou je. Ztratila jsem schopnost trávit normální jídlo a spolu s dalšími cca 35 příznaky poruch a selhání organismu jsem stále chřadla. Jelikož je to povídání na samostatnou zkušenost, tak to zkrátím. Po dlouhém úsilí uzdravit se všemi možnými přírodními způsoby (bez oficiální medicíny, která nevěděla jak mi pomoci) jsem se dostala na konec svých sil. Při výšce 174cm jsem měla 48kg a vypadala jsem jak z koncentračního tábora. Už jsem nevěděla, co mám dělat, a tak jsem to začala pomalu vzdávat. Bůh na mě promluvil na dovolené, kam jsem odjela s rodinou, abych se kochala alespoň na lavičce krásou Alp. Bůh tam na mě promluvil, povzbudil mě a použil si mých modliteb k zázračnému uzdravení dcery majitele farmy, kde jsme byli ubytovaní. Ta byla tou dobou již tři týdny v dětském sanatoriu, chřadla lékařům před očima a nikdo nevěděl, co jí je.

Bůh ji uzdravil a mně řekl, že i mě již uzdravil, a citoval mi verš z Izaiáše 53,5: „Mými jizvami jsi uzdravena.“ Tuto zkušenost zmiňuji jen proto, že nám zcela změnila pohled a přístup k Božímu Slovu. Začali jsme ho brát vážně tak jak je, bez pitvání a jen s prosbou o moudrost Ducha svatého. Já byla skutečně z velké většiny příznaků uzdravena a během dvou měsíců jsem měla větší hmotnost než za posledních 5 let. Byla to pro nás úžasná zkušenost a od té doby jsme s manželem měli pocit, že nám někdo vyměnil Bibli. Vše tam najednou

bylo živé a nové a rozkrývalo se to samo.

Postupem času nám stále více hlavou vrtaly určité rozpory mezi Biblií a tvrzeními EGW, ale neměli jsme odvalu se tím zabývat. Rozporů však při studia Pisma neustále přibývalo. Jelikož jsem měla vždy výbornou paměť na to, co a kde jsem četla, ať už v Písmu nebo i ve spisech EGW, tak jsem vždy byla schopná citovat její myšlenky a vybavovat si je, kdykoliv bylo potřeba. Toto se mi však jednoho dne stalo „osudným“.

Manžel seděl v obýváku a četl Bibli. Děti si hrály a já ležela v dětském pokoji u dětí na matraci a také jsem četla Boží Slovo. Četla jsem si 5. kapitolu listu Římanům. A při četbě prvního až desátého verše jsem najednou dostala „zjevení“... Jestli je pravda to, co je tady napsáno, tak pak sobota nemůže být rozdělovacím znamením mezi pravým Božím lidem a lidem nevěřícím. Všechno to trvalo jen několik vteřin. Vytanul mi najednou na mysl text z 2. kapitoly listu Koloským, kde se píše o odstranění dlužního úpisu pramenícího z naší neposlušnosti zákona! Bingo! Jestli toto mohu vzít vážně, pak svěcení soboty nemůže rozdělovat lidi v poslední době, protože by tím sám Bůh popíral své Slovo a dokonalost Ježíšovy oběti. Vždyť Ježíš odstranil všechna naše provinění proti zákonu (včetně desatera), které jsme udělali, děláme a ještě uděláme. Na kříži viselo úplně všechno! Ježíš odstranil celý náš dlužní úpis.

Další text, který mi vyvstal na mysl, byl 2. Kor 5,19: „**Nebot' v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření.**“

A bylo dokonáno. Bůh nemůže počítat hříchy nikomu, Bůh v Kristu usmířil celý svět se sebou. Rozdíl mezi lidmi patřícími Bohu a ostatními je tedy jen a pouze přijetí (nebo nepřijetí) Boží milosti skrze víru, neboli přijetí toho, co Ježíš pro každého člověka učinil na kříži.

Zavolala jsem na manžela a okamžitě mu řekla, co mi v mžiku proběhlo hlavou. Během chvíle jsme všechno prodiskutovali a i můj manžel najednou „uviděl“ totéž. Bylo to neuvěřitelné a velmi nás to osvobodilo. Najednou jsme uviděli tu úžasnou Boží milost a lásku vůči všem lidem. A ta nás přemohla. Pravda je, že Boží Slovo a jeho nové pochopení nám rozbilo adventismus během několika vteřin. Z naší adventistické identity nezbylo nic. Naše pýcha na „jedinou pravdu“ byla rozbита ostrým mečem Božího Slova.

Manžel pak sepsal naše „poznání“ formou krátkého zamyšlení. To si zde můžete přečíst:

Zamyšlení nad Kol 2,13-17 v kontextu Řím 5,1-10

ČSP Koloským 2,13-17 „...vás, když jste byli mrtvi v proviněních a neobřízce svého těla, spolu s ním obživil, když nám všechna provinění odpustil a vymazal rukou psaný záznam, který svědčil proti nám svými ustanoveními a který nám byl nepřátelský; odstranil jej z našeho středu tím, že jej přibil ke kříži. Tak odzbrojil knížectva a mocnosti a veřejně je vystavil na odiv, když je vedl triumfálním průvodem v něm. Ať vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj nebo kvůli svátku, novoluní nebo sobotám. To všechno je stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.“

Ve verši 13. se dozvídáme, že když jsme ještě o Bohu (Kristu) v podstatě nic nevěděli a neměli s ním žádný vztah, Bůh už nám skrze Ježíše odpustil VŠECHNY hříchy. Toto odpuštění přijímáme vírou, když s Ježíšem navážeme vztah. Tímto odpuštěním smazal rukou psaný záznam (ř. *cheirografon*; B21: soupis ustanovení, ČEP: dlužní úpis), jenž byl proti nám (v. 14). Řecký výraz naznačuje i význam, který používá ČEP, tj. dlužní úpis sepsaný na náš účet – něco ve smyslu „František Novák hřešil za a) tak, b) onak, c)... x) ...“, a proto je Bohu dlužen vlastní život.“ Doslovný význam řeckého textu totiž mluví o odstranění onoho soupisu „ze středu“ (nikoliv *našeho* středu), což je vlastně odkaz na tehdy běžnou praxi, kdy obviňující svědek stál ve středu soudní síně a svědčil před soudcem proti obžalovanému.

Ježíš tento právně platný dokument vzal s sebou na kříž (jinými slovy zrušil naši vlastní směnku, kterou bychom museli jinak zaplatit my sami). Tím zbavil temné mocnosti (v. 15) hlavního důkazního prostředku vůči nám. Satanovo obviňování naší osoby před Bohem kvůli přestoupení zákona (morálního i ceremoniálního, pokud toto lidské dělení přijímáme) se tím stalo díky Ježíšově krvi zcela bezpředmětné. Tím není řečeno, že můžeme bezmezně hřešit, ale že můžeme dodržovat Boží zákon pod vedením Ducha čistě z lásky a vděčnosti za Ježíšovu oběť, nikoliv ze strachu z odsouzení a Božího hněvu. Hříchem otvíráme dveře do svého života leda satanovi a jeho pohůnkům, nikoliv Božímu hněvu, který byl již před dvěma tisíci lety uhašen Ježíšovou krví. Bůh si dnes už naše hříchy nepřipomíná (viz Žid 10,15-22). Uvedenými verši apoštol Pavel zdůrazňoval PLNOST Božího odpuštění, ÚPLNOST Ježíšovy smírující oběti.

Na základě výše uvedeného pak ve verších 16. a 17. Pavel zmiňuje, že je bezdůvodné se nechat někým obviňovat z nedodržování zákona, a to nejen ceremoniálního, ale i morálního (v. 13: „... VŠECHNA provinění odpustil...“). Bůh se na nás za nedodržování přikázání (desatera i jiných) už nezlobí. Nadšený z toho sice není, ale hněvem už nesopí (viz Řím 5,1-10, zejména v.9). Spíše si jako milující, trpělivý otec říká: „Když už ten můj Franta přestane blbnout a dojde mu, že chovat se tak či onak je pro jeho vlastní dobro...“

Někdy se můžeme setkat s výkladem, že tím soupisem ustanovení je míněn pouze ceremoniální zákon. To by však činilo z Ježíšovy smírující oběti jakési neúplné dílo a my bychom se stále museli bát Božího hněvu za lhaní, modly, neúctu vůči rodičům, nedodržování dne odpočinku atd. V 5. kapitole listu Římanům jednoznačně čteme, že jsme zachráněni od Božího hněvu a jsme s ním smířeni (a to bez jakýchkoli výjimek):

ČEP Římanům 5,1-10 „*Když jsme tedy ospravedlnění z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť **Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.** Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. **Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život. A nejen to: chlubíme se dokonce Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, který nás s ním smířil.***“

Pokud nám výše uvedené uvažování přijde jako smysluplné, můžeme si ovšem klást otázku, co by měl Ježíš ještě jako velekněz v nebesích ještě za úkol dělat v nebeské svatyni svatých. Pokud totiž byly naše hříchy usmířeny na kříži (viz i Žd 8,10-12), není důvod pro žádné další očišťující „dodělavky“. Jinak by Ježíšova oběť na kříži nebyla dostatečná a úplná. A jakékoliv učení, které popírá úplnost a dokonalost Ježíšovy oběti na kříži a jeho díla smíření, stojí v rozporu s Bibli a Ježíšovým „Dokonáno jest“!

Židům 7,26-27 „*To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali: svatý, nevinný, neposkrvněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebesa, 27 který nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu. **Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama.***“

Během našeho následného studia Bible se nám rozkryly úžasné souvislosti, které nám pomohly vidět věci, které bychom bez tohoto poznání nikdy nemohli vidět. Zjistili jsme mimo jiné, že náš Bůh je Bohem smluv. On sám se nemění, ale jeho jednání s lidmi se mění dle v dané době platných smluv. S lidmi od stvoření jednal ve své milosti, shovívavosti a lásce. Ovšem tento dojem se ztrácí s ustanovením zákona na hoře Sinaj, protože najednou nastává stav „něco za něco“ – když vy budete/nebudete poslouchat, tak já, Hospodin, vám pozehnám/dopustím... Boží přístup k lidem se tedy v průběhu dějin měnil na základě smluv. Bylo období, kdy lidem nebyl ještě dán zákon. To jest od Adama po Mojžíše. Skrze Mojžíše přichází zákon a důsledky jeho nedodržování. Ovšem od smrti Pána Ježíše se dostáváme pod smlouvu zpečetěnou krví samotného Božího Syna. A Boží Slovo nám říká, že zákon byl dán jen do té doby: (Každému, kdo touží prostudovat vztah mezi zákonem a milostí, bychom doporučili si přečíst Pavlovy dopisy Římanům, 2. Korintským, Galatským, Koloským a Židům. Věříme, že se mu s prosbou o moudrost mnoho věcí rozkryje.)

Galatským 3,19-26 „*Jak je to potom se zákonem? Byl přidán kvůli proviněním jen do doby, než přijde ten zaslíbený potomek; byl vyhlášen anděly a svěren lidskému prostředníku. Prostředníka není potřebí tam, kde jedná jen jeden, a Bůh je jeden. Je tedy zákon proti Božím slibům? Naprosto ne! Kdyby tu byl zákon, který by mohl dát život, pak by vskutku spravedlnost byla ze zákona. Ale podle Písma je všechno v zajetí hříchu, aby se zaslíbení, dané víře v Ježíše Krista, splnilo těm, kdo věří. **Dokud nepřišla víra, byli jsme zajatci, které zákon střežil pro chvíli, kdy víra měla být zjevena. Zákon byl tedy naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry. Když však přišla víra, nemáme již nad sebou dozorce. Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.***“

Díky pochopení jednání Boha vůči člověku se nám znovu vynořil před očima Bůh lásky a milosti, jehož milosrdenství je věčné. Dnes už s námi nejedná na základě Mojžíšova zákona, ale na základě Ježíšovy oběti a všeho, čím se jeho oběti stáváme. Nyní jsme syny Božími v Kristu Ježíši.

Rozdíl mezi Starým a Novým zákonem není jen „bílá stránka“ s nápisem „Nový zákon“ v Bibli. Je to daleko hlubší. Dokonce i sám Ježíš, když vyučoval své učedníky, vyučoval je s ohledem na to, co se teprve naplní až jeho smrtí. Ale do smrti Pána Ježíše byli učedníci i Ježíš stále pod Starou smlouvou, která se změnila až okamžikem Ježíšovy smrti a vzkříšení.

Kdysi jsme se vůči druhým ohrazovali, že zákon nikdy nebyl zrušen. A je to pravda! Nikdo ho rušit nemusel. On byl totiž Kristem naplněn. Uvedu příklad: Sepíšeme spolu smlouvu o dílo. Vy mně podle smlouvy

postavíte dům, jaký si představuji, a já vám zaplatím 3 miliony Kč přesně podle ujednání. Vy jste mi dům postavili, já ho převzala a splnila svou část smlouvy. Zaplatila jsem vám dle ujednání požadovanou cenu. Je tuto smlouvu potřeba zrušit? Nikoliv. Založí se do desek paní účetní a dál již podle ní nikdo nejedná, protože obě strany splnily své smluvní podmínky. Když budeme chtít znovu uzavřít obchod, bude to vyžadovat smlouvu novou. Stará smlouva byla naplněna smrtí Ježíše Krista, který vzal náš dluh vůči zákonu (cenu, již jsme měli zaplatit my) na sebe. Vydobyl nám zpět spravedlnost v sobě.

1 Timoteovi 1,5-11 „Cílem našeho vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. ⁶ Od toho se někteří odchýlili a dali se na prázdné řeči. Chtějí být učiteli zákona a nechápou ani svá vlastní slova ani podstatu toho, o čem s takovou jistotou mluví. Víme, že zákon je dobrý, když ho někdo užívá správně a je si vědom, že **zákon není určen pro spravedlivého, nýbrž pro lidi zlé a neposlušné, bezbožné a hříšníky**, pro lidi bohaprázdné a světské, pro ty, kdo vztáhnou ruku proti otci a matce, pro vrahy, smilníky, zvrhlíky, únosce, lháře, křivopřísežníky, a co se ještě přiči zdravému učení podle evangelia slávy požehnaného Boha, které mi bylo svěřeno.“

ČSP Židům 8,13 „Když mluví o 'nové smlouvě', prohlašuje tu první za zastaralou. Co však zastarává či stárne, je blízko zániku“.

2 Korinským 3,7-11 „Jestliže smlouva literami vytesaná do kamene sloužila smrti, a přece byla nastolena s oslňující slávou, takže synové Izraele nemohli pohlédnout na tvář Mojžíšovu pro její pomíjivou zář - oč slavnější bude služba Ducha! Byla-li služba vedoucí k odsouzení slavná, oč ji převyšuje služba spravedlnosti! Ano, ona sláva vůbec nebyla slávou ve srovnání s touto slávou vše přesahující! Jestliže přišlo slavně to, co pomíjí, oč slavnější je to, co zůstává!“

Galatským 4,21-31 „Odpovězte mi vy, kteří chcete být pod zákonem: Co slyšíte v zákoně? Čteme tam, že Abraham měl dva syny, jednoho z otrokyně a druhého ze ženy svobodné. Ten z otrokyně se narodil jen z vůle člověka, ten ze svobodné podle zaslíbení. Je to řečeno obrazně. Ty dvě ženy jsou dvě smlouvy, jedna z hory Sínaj, která rodí děti do otroctví; to je Hagar. Hagar znamená horu Sínaj v Arábii a odpovídá nynějšímu Jeruzalému, neboť žije v otroctví i se svými dětmi. Ale budoucí Jeruzalém je svobodný, a to je naše matka. Vždyť stojí psáno: 'Raduj se, neplodná, která nerodiš, jásej a volej, která nemáš bolesti, neboť mnoho dětí bude mít osamělá, více než ta, která má muže.' Vy, bratři, jste dětmi zaslíbení jako Izák. Ale jako tenkrát ten, který se narodil pouze z těla, pronásledoval toho, který se narodil z moci Ducha, tak je tomu i nyní. Co však říká Písmo? 'Vyžeň otrokyni i jejího syna, neboť syn otrokyně nebude dědicem spolu se synem svobodné.' A proto, bratři, nejsme syny otrokyně, nýbrž ženy svobodné.“

Je úžasné číst v Pavlových listech o tom, jaké je tajemství evangelia, kým jsme se díky Ježíšově oběti stali a kdo v Kristu doopravdy jsme. Naplňuje to člověka láskou k Bohu a úžasem, jaký Bůh je. Jsme přemáhání Boží láskou, už se nemusíme snažit! Dokonce ani poslouchat. Když je totiž člověk přemožen láskou Boží, jde to samo. Nemusí se snažit si něco zasloužit. Poslouchá, protože MILUJE! Toto nám úplně změnilo pohled na Boha a křesťanský život. Křesťanský život je svoboda v Kristu. Křesťanský život je neustálá sobota v Kristu každý den (viz Židům 4. kapitola).

Díky odhalení „tajemství evangelia“ jsme objevili pro nás velmi významný rozpor se spisy a tvrzeními EGW, protože Písmo ukazuje, že nic nesmí být v rozporu s tímto zjeveným tajemstvím. Například tvrzení, že Duch svatý bude odňat ze země před příchodem Pána Ježíše, s ním rozhodně v rozporu je. Za prvé toto tvrzení nikde v Bibli nenajdete - ani nemůžete, Písmo si totiž nemůže protiřečit. Někdo toto učení zakládá na verši Zj 8,1, na který to však s čistým svědomím napasovat nelze. Ten text o odejmutí Ducha svatého vůbec nehovoří.

Zde se tedy podívejme na zjevené tajemství evangelia:

ČSP Římanům 16,25-26 „Tomu, kdo je mocen vás upevnit **podle mého evangelia** a zvěsti o Ježíši Kristu, **podle zjevení tajemství**, které bylo po časy věků zamlčeno, nyní však **bylo zjeveno** a skrze proročká Pisma podle nařízení věčného Boha oznámeno všem národům k poslušnosti víry.“

ČSP 1 Korinským 2,1 „Také já, bratři, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám **hlásat Boží tajemství** vznešenými slovy nebo moudrostí.“

ČSP Efezským 3,1-5 „Z toho důvodu já, Pavel, vězeň Krista Ježíše pro vás pohany - pokud jste vskutku slyšeli o **správě Boží milosti, jež mi byla pro vás dána**, že mi bylo **ve zjevení oznámeno tajemství**, jak jsem o něm předem

krátce napsal. Z toho můžete při čtení poznat, že rozumím tajemství Kristovu, které v jiných pokoleních nebylo lidem oznámeno tak, jak to nyní bylo Duchem zjeveno jeho svatým apoštolům a prorokům... “

ČSP Efezským 6,19-20 *“abych směle oznámil tajemství evangelia, pro něž jsem poslem v řetězech, a osmělil se v něm tak, jak mi náleží mluvit.”*

A tak se zde konečně dozvídáme to ohromné tajemství evangelia, které bylo zjeveno přímo Duchem svatým až po ukřižování a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Nebylo dokonce zjeveno ani učedníkům, kteří s Pánem osobně chodili! Písmo vysvětluje, proč tomu tak bylo. Kdyby bylo bývalo zjeveno, k ukřižování Ježíše by bylo nedošlo. (1Kor 2,8)

ČSP Koloským 1,26-27 *“to tajemství, které bylo od věků a od prvních pokolení ukryté, nyní však bylo zjeveno jeho svatým, kterým Bůh toužil oznámit, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany: tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy.”*

Tajemstvím evangelia je život Ježíše Krista v každém znovuzrozeném člověku! Není to úžasné? Ježíš je ve mně, Ježíš je ve vás! Ježíš je v každém z nás, kdo věří v Ježíše Krista jako svého Pána! Kdyby satan věděl, že ukřižováním Ježíše umožní život Ježíše v každém křesťanovi, nikdy by ho neukřižoval! Ze zjeveného tajemství evangelia skrze apoštola Pavla se dozvídáme to, co se předtím nikdo jiný nedozvěděl. Nemohl se to dozvědět. Takže prozrazené “tajemství evangelia” se dozvídáme až díky apoštolu Pavlovi.

Dokonce se v Písmu u apoštola Petra setkáváme s tím, že i učedníci Pána Ježíše někdy plně nerozuměli tomu, co Pavel hlásal a připadalo jim to nesrozumitelné. Měli o tom pochybnosti. Apoštol Pavel však říká, že hlásal-li by někdo evangelium jiné, než které bylo zjeveno a jím kázáno, ať je zatracen (Gal 1,8-9). A o evangeliu hovoří jako o “svém evangeliu” (Řím 16,25). Plné poznání hloubky evangelia se tedy dozvídáme skrze apoštola Pavla. Není odkryté až v knize Zjevení nebo přes jiné lidi, kteří si na tom vytvořili i své vlastní učení o evangeliu, ale už v Pavlových epištolách! Tajemství evangelia je zjeveno! JEŽÍŠ KRISTUS JE VE VÁS! Moc, která vzkřísila Ježíše Krista, je ve vás!

ČSP Římanům 8,11 *“Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil [Ježíše] Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá.”*

Všechno, co je v rozporu s Pavlovým evangeliem, vlastně není evangeliem. A skrze co přebývá Ježíš Kristus v nás? Skrze Ducha svatého v našem duchu, který se znovuzrodil. Ježíš sám řekl:

Matouš 28,20b *„A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.”*

Jan 14,15-20 *„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky - Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám. Ještě malou chvíli a svět mne už neužrší, vy však mě užršíte, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otcí, vy ve mně a já ve vás.”*

Sobota není pečeti Nové smlouvy a ani pečeti na čelo. Pečetí znovuzrozeného člověka je Duch svatý:

2 Korintským 1,22 *„On nám také vtiskl svou pečeť a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil.”*

Efezským 1,13 *„V něm byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého.”*

Efezským 4,30 *„A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení.”*

Postupně jsme zjistili, že nelze ostatním věřícím vnutit svěcení soboty, protože rozumí vztahu mezi milostí a zákonem a nechtějí se vracet pod zákon. Dříve jsme Boží služebníky posuzovali podle toho, jestli vidí “svěcení soboty” či nikoliv. A vedlo nás to k odsuzování našich bratří a sester z jiných denominací. Připadali nám zaslepení a vůbec jsme nerozuměli, co nám říkali, když odmítali sobotu jako konkrétní den, ale hovořili o každodenní sobotě neboli odpočínutí v Kristu, o němž je psáno ve 4. kapitole listu Židům. Boží Slovo totiž říká:

Koloským 2,16-17 „*Nikdo tedy nemá právo odsuzovat vás za to, co jíte nebo pijete, nebo kvůli svátkům, kvůli novoluní nebo sobotám. To všechno je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.*“

Římanům 14,4-9 „*Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obстоjí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obстоjí, neboť Pán má moc jej podepřít. Někdo rozlišuje dny, jinému je den jako den. Každý nechť má jistotu svého přesvědčení. Kdo zachovává určité dny, zachovává je Pánu. Kdo jí, dělá to Pánu ke cti, neboť děkuje Bohu; a kdo nejí, dělá to také Pánu ke cti, neboť i on děkuje Bohu. Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. Vždyť proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých.*“

Matouš 7,1-2 „*Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.*“

Lukáš 6,37 „*Nesud'te a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi; odpouštějte a bude vám odpuštěno.*“

Jan 15,8-14 „*Tím bude oslaven můj Otec, když ponesete hojné ovoce a budete mými učedníky. Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.*“ *"To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.*“

Jan 15,17 „*To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali.*“

Jakub 2,8 „*Jestliže tedy zachováváte královský zákon, jak je napsán v Písmu: 'Milovat budeš bližního svého jako sám sebe,' dobře činíte.*“

Jan 13,34-35 „*Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*“

Jestli dobře čteme Boží Slovo, Nový zákon říká, co řekl sám Ježíš. Když se budeme milovat navzájem a dodržovat královský zákon, všichni podle toho poznají, že jsme Ježíšovi učedníci. Jsme si jistí v tom, že k tomuto „jedinečnost pravdy“ hlásaná v adventismu rozhodně nevede. Naopak, vede k exkluzivismu a posuzování druhých, kteří také přijali Krista. Vede to k jejich odsuzování a nelásce jeden k druhému.

Než jsme s manželem uviděli pravou pravdu evangelia ve vztahu k sobotě, snažili jsme se předávat učení o sobotě lidem i jiným křesťanským společenstvím. Manžel nastudoval obhajobu soboty v podání S. Bacchiocchiho v angličtině, aby měl všechny argumenty pěkně pohromadě. Jednou šel mluvit se staršími jednoho nezávislého křesťanského sboru a studovat spolu s nimi téma soboty. Moc se jim to líbil princip cyklu šesti pracovních dnů a jednoho dne odpočinku. Ovšem na závěr studia ho vyzvali, aby jim dokázal, že sobota zůstala v sobotní den od stvoření světa. Načež manžel začal argumentovat tím, že židé si to hlídají a že by se určitě daly najít dokumenty, které by to doložily. Oni však odpověděli: „Jenže my nechceme doložení žádných mimobiblických dokumentů, které nemusí být spolehlivé. Dokaž nám to Bibli! Pro nás je směrodatné Boží Slovo. Načež manžel pokrčil rameny, protože takový důkaz není. A my si pak uvědomili, že to nejsme schopni z Písma doložit. Později se k tomu ještě přidaly argumenty související s datovou hranicí (mezinárodní konvencí zavedená pomyslná čára na 180. poledníku v Tichém oceánu, na níž se posouvá datum o jeden den) a též s místy na zemi za polárními kruhy, která nemohou mít sedmidenní cyklus, protože jim slunce po část roku nezapadá...

Pochopili jsme, že sobotu ostatním křesťanům nikdy nevnutíme. Velká část z nich dobře zná Písmo a zejména verše Nového zákona. Oni vědí, že sobota v pojetí "svěcení konkrétního dne" je součástí sinajské smlouvy (desatera) uzavřené mezi Bohem a Izraelem. Pohané vcházejí do smlouvy s Bohem až teprve na základě Nové smlouvy zpečetěné Ježíšovou krví. Křesťané vám mohou mimo „ohrané“ texty v Koloským 2,16 a Římanům 14,5-6 odcitovat také následující verše z listu Galatským:

Galatským 2,21-3,1 „*Nepohrdám Boží milostí: Kdybychom mohli dosáhnout spravedlnosti skrze zákon, byla by Kristova smrt zbytečná. Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil - vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný!*“

Galatským 4,22-24 „Čtete tam, že Abraham měl dva syny, jednoho z otrokyně a druhého ze ženy svobodné. Ten z otrokyně se narodil jen z vůle člověka, ten ze svobodné podle zaslíbení. Je to řečeno ob-
razně. **Ty dvě ženy jsou dvě smlouvy, jedna z hory Sínaj, která rodí děti do otroctví; to je Hagar.**“

Galatským 4,30 – 5,1 „Co však říká Písmo? 'Vyžeň otrokyni i jejího syna, neboť syn otrokyně nebude dědicem spolu se synem svobodné.' A proto, **bratří, nejsme syny otrokyně, nýbrž ženy svobodné. Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho.**“

Galatským 5,3-4 „Znovu dosvědčuji každému, kdo se dá obřezat, že je zavázán zachovávat celý zákon. Odloučili jste se od Krista vy všichni, kteří chcete **dojít ospravedlnění na základě zákona, pozbyli jste milosti.**“

Galatským 5,13-14 „**Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratří. Jen nemějte svobodu za příležitost k pro-
sazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým. Vždyť celý zákon je shrnut v jednom slově: Milovat
budeš bližního svého jako sebe samého!**“

Galatským 5,18 „**Dáte-li se však vést Božím Duchem, nejste už pod zákonem.**“

Nikdo z křesťanů, kteří rozumí vztahu mezi Novou a Starou smlouvou, se pod zákon nastrčit nedá. Z textů v listech Římanům, Galatským a Koloským sám apoštol Pavel zřetelně vysvětluje vztah zákona a milosti. Kdo se nechá vést Božím Duchem, není už pod zákonem.

Galatským 3,18-26 „Kdyby totiž dědictví plynulo ze zákona, nebylo by založeno na slibu. Abrahamovi je však z milosti Bůh příkl svým slibem. **Jak je to potom se zákonem? Byl přidán kvůli proviněním jen** do doby, než přijde ten zaslíbený potomek; byl vyhlášen anděly a svěřen lidskému prostředníku. *Prostředníka není potřebí tam, kde jedná jen jeden, a Bůh je jeden. Je tedy zákon proti Božím slibům? Naprosto ne!* **Kdyby tu byl zákon, který by mohl dát život, pak by vskutku spravedlnost byla ze zákona. Ale podle Pís-
ma je všechno v zajetí hříchu, aby se zaslíbení, dané víře v Ježíše Krista, splnilo těm, kdo věří. Dokud
nepřišla víra, byli jsme zajatci, které zákon střezil pro chvíli, kdy víra měla být zjevena. Zákon byl tedy
naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry. Když však přišla víra, nemáme již
nad sebou dozorce. Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.**“

V NZ se všechna přikázání posouvají na jinou rovinu (viz kázání na hoře v Matoušovi). I sobota se posu-
nula na rovinu novou. Mluví o tom 4. kapitola listu Židům, kde se v souvislosti se sobotou píše, že Bůh určuje
jiné "DNES" (v.7)

Židům 4,10-11 „**Neboť kdo vejde do Božího odpočinutí, odpočine od svého díla, tak jako Bůh odpo-
činul od svého. A tak usilujme, abychom vešli do toho odpočinutí a nikdo pro neposlušnost nepadl jako
ti na poušti.**“

Pravá sobota je SOBOTA neboli ODPOČINUTÍ v Kristu. Je to odpočinutí od svévole. Od vlastního chtě-
ní a činů. Sobota v Kristu je každé "DNES", kdy se nechávám vést Bohem a poslouchám ho. Tím odpočívám od
svévole, a tím pádem i od hříchu. Novozákonní sobota už není setkání lidí, kteří nejsou znovuzrozeni a vyhrazují
si alespoň jeden den v týdnu na společenství s Bohem. Novozákonní sobota pro znovuzrozeného člověka je neu-
stálé společenství s Kristem, který žije skrze Ducha svatého v našem duchu. Novozákonní sobota je poslušnost
motivovaná Boží láskou k nám. Je to poslušnost z lásky ke Kristu s vědomím toho, co pro nás Ježíš vydobyl na
kříži. Je to poslušnost dobrovolná a radostná. Není to poslušnost, protože něco musím, je to poslušnost motivova-
ná láskou. Poslušnost, která si nesnaží něco zasloužit, a to ani spasení.

Pravé odpočinutí znovuzrozeného člověka vyžaduje úzký a oboustranný láskyplný vztah s Ježíšem, kdy
vnímáme jeho tichý vnitřní hlas a rádi jej následujeme, kamkoliv jako náš dobrý Pastýř jde.

Když jsme odcházeli, nechtěli jsme odcházet a rozbíjet ostatním lidem ve sboru to, čemu věří někteří i
desítky let. Vnímali jsme, že by to nebylo vhodné. Sdíleli jsme se tedy jen s několika přáteli a náš dopis se žádostí

o vypsání z řad členů církve byl napsán s důrazem na důvody, proč odcházíme. Mnoho věcí se nám rozkrylo až asi dva týdny po vystoupení z církve. Kamarád mi poslal odkaz na stránky Pavla Škody, který studoval na TS CASD úplně ve stejné době, ve které my jsme tam s manželem dojížděli. On byl v denním režimu a já v dálkovém. Náš výstupní oznamující dopis církvi si můžete přečíst níže:

kazateli sboru CASD Kladno
výboru sboru CASD Kladno

V Kladně dne 28.8.2012

Milý bratře kazateli,

píšeme Ti společně se Zuzkou ohledně svého významného rozhodnutí.

Jak jsi jistě zaznamenal, v poslední době se naše duchovní směřování odchyluje od praktických důrazů naší církve. Z našeho pohledu jde o dlouhodobý vývoj, který osobně vnímáme pozitivně, nicméně zároveň cítíme, že ne všichni jsou našimi příspěvky nadšeni. Nechceme být příčinou rozkolů a pnutí uvnitř své církve, a proto vzhledem ke svému posunu vnímáme jako nejvhodnější krok vystoupení z řad církve adventistů sedmého dne.

Ve svém duchovním vývoji jsme dospěli k přesvědčení, že i v dnešní době může být naše víra doprovázena činy, které dělal Ježíš, ba ještě většími (J 14,12). Věříme, že Bůh nám jako jeho učedníkům tuto moc již dal a že je jen třeba se jí naučit skrze poznání a víru nechat projevovat v naší fyzické realitě.

Důvod, proč se dnes věci nedějí, není na Boží straně. On už nám všechno dal. V duchovní oblasti je to hotové, je to pro nás připraveno, a my to jen musíme umět přijmout stejně, jako se přijímá spasení, tj. milostí skrze víru jako dar a naučit se Boží moc uvolnit do našeho života, tzn. do oblasti fyzické. Věříme, že co se v Písmu často oznamuje jako skutečnost většinou v minulém čase, je v duchovní oblasti hotové a je třeba si to vzít. Bůh už nemusí udělat vůbec nic, neboť vše už připravil.

Věříme, že Duch, jehož Ježíš svým učedníkům dal, když řekl: „Přijměte Ducha“ (J 20,22), je zde neustále až dodnes. Duch a jeho dary jsou zde k dispozici, jen je třeba je umět přijmout a uvolňovat, aby se mohly projevit. A my se to chceme všechno naučit a chceme to učit i své děti. Chceme se nechat Božím slovem proměnit skrze dětskou víru v něj, Boží Slovo v Písmu a osobní vztah s Ježíšem. Vnímáme, že abychom tohoto mohli dosáhnout, je nutné se oddělit od naší denominace a přilnout více k Ježíši. Jsme přesvědčení, že kdekoli se sejdou dva nebo tři ve jménu Ježíše, on je tam s nimi. Proto chceme najít na společné scházení stejně smýšlející lidi, mezi nimiž bude panovat jednota v Duchu. (Ž 133)

Chceme Tě tedy společně požádat, abys naši žádost o vypsání z řad CASD předložil výboru kladenského sboru a nejlépe do konce září i členskému shromáždění. Činíme toto rozhodnutí po dlouhém zvažování a modlitbách, a zároveň Ti chceme dát možnost tuto skutečnost zohlednit i při přípravě rozpisu kázání na další čtvrtletí. Své povinnosti v rámci svých služebností jsme připraveni do konce tohoto čtvrtletí naplňovat.

Věříme, že se celá tato záležitost vyřeší bez zbytečných průtahů a emocí, aby mohla i v kladenském sboru opět zavládnout jednota a klid.

Pokoj Tobě přeji

Tomáš Bačina

Zuzana Bačina

Dnes se cítíme svobodní. Odešli jsme z CASD a náš život se změnil. Začali jsme sloužit lidem láskou a poznáním o uzdravení ve vykoupení (více na našich stránkách www.uzdraveni-vykoupeni.cz) a začaly se dít věci. Boží moc se začala projevovat! Dokonce i můj dlouho zatvrzelý tatínek a maminka přijali Pána Ježíše, což považujeme za nejkrásnější základy z poslední doby, nemluvě o mnohých uzdraveních, která jsme mohli již vidět na vlastní oči. Heslo protestantů “Sola scriptura” se stalo i naším heslem ve větší míře než dříve a nechceme z něho už nikdy slevit!

Bačínovi
Kladno, leden 2013